

не вмесенъ, изведнѣжъ Сокола се обади:
„Единъ на другото очите съ думи вади...
Решено! И така, азъ мисля, най-добре.“
И къмъ Младена се тъй някъкъ си той взре
особно, кивна му, чевръсто мигомъ стана,
и заговори му, като презъ кръстъ го хвана
и съ него заедно излезе. Бяха те
другари, не отъ днесъ и вчера: отъ дѣте
Сокола знаеше Младенъ, сдругарени
отпосле и въ Москва, и всичките промени
въ живота заедно делили следъ това, —
откакъ военното училище въ Москва
напуснаха. „Все тъй нетърпеливъ и сприха
като барутъ!“ — Така започна той изтихо:
„Два остри камъка — и пушатъ искри. Ти,
отъ тебе — първи пътъ не чувамъ тезъ хорти...
Знамъ. Ти предъ мене се за туй неделъ запѣва.
Търпень спасенъ. Потрай! Ще видиме тепрѣва...
Зарана ази пакъ отивамъ, знаещъ самъ
защо... Не бързай тукъ, додето дода трай, —
ще видимъ“... Въ разговоръ все тъй, къмъ горни край
нататъкъ бързайки, другарите завиха.

А съ болка на душа следъ препирнята лиха,
единъ се подиръ другъ разидоха отъ тамъ
събраните изъ пътъ разделенъ, всякой самъ
и всякой на душа со тежка скрита мъка.
Ей приближава день, а распрята недѣга
подяде делото... Съ какво ли най-накрай
ще ни изварди тя и ненадейно смай?!

Такъвизъ събрания и сговори потайни
навсѣде ставаха, по всичките окрайни
на Българско. Тогазъ кръстосваха навредъ
въ села и градове апостоли безчеть
и слово Божие вестяха на народа —

